

ע"פ 6539/17 - נ א נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6539/17

כבוד השופט י' דנציגר
נ א

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש
בגזר דינו של בית המשפט המחוזי נצרת מיום
6.7.2017 בת"פ 19495-12-16 שניתנה על ידי כבוד
השופט ח' סבאג

תאריך הישיבה: א' באלול תשע"ז (23.8.2017)

בשם המבקש: עו"ד סעיד רכאב

בשם המשיבה: עו"ד איתמר גלבפיש

החלטה

1. לפני בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בן 30 חודשים שהושת על המבקש, בגזר דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת מיום 6.7.2017, לאחר שהורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון.

2. בכתב האישום המתוקן, שבעובדותיו הודה המבקש, מיוחסות למבקש עבירות אלימות, פיזית ומילולית, כלפי בתו -
היא המתלוננת. בין היתר הודה המבקש בכך שהכניס את ראשה של המתלוננת לתוך דלי עם מים רותחים (סעיף 13

עמוד 1

לכתב האישום המתוקן) ובתקיפה באמצעות סטירות ומכות בפניה ובגופה (סעיף 17 לכתב האישום המתוקן).

3. בהודעת הערעור שהגיש טוען המבקש כי בטרם הסכים להסדר הטיעון התרשם מדברים שנאמרו על ידי שופט בית המשפט קמא כי הוא לא יישלח לכלא, שכן שליחתו לכלא תגרום לנזק בלתי הפיך ליחסים בינו לבין בתו. לאחר הפסקה בדיון הודיעו הצדדים לבית המשפט כי הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו יתוקן כתב האישום, המבקש יודה בעובדותיו של כתב האישום המתוקן ויורשע. כן הודיעו הצדדים כי הם "יטענו לעונש באופן חופשי במועד שייקבע". בית המשפט קמא הבהיר למבקש כי הוא "אינו כפוף להסדר הטיעון". באותו מעמד לא ביקשו המבקש או בא כוחו להבהיר אודות אותה "הבטחה שיפוטית", לפיה המבקש לא יישלח לכלא.

יתר על כן, גם לאחר שקראו את טיעוני המשיבה לקראת הדיון בעניין העונש, שהתקיים ביום 15.6.2017, בהם עתרה המשיבה להשית על המבקש עונש מאסר בפועל בן ארבע שנים ושמונה חודשים (בניכוי ימי המעצר), לא עתר המבקש לחזור בו מהודאתו במסגרת הסדר הטיעון. יצוין כי גם בהודעת הערעור לא מופיעה טענה כזו.

4. המבקש מנסה לבסס את טיעונו הנ"ל בדבר "הבטחה שיפוטית" בהתייחסו לכך שהוא שוחרר בהסכמת המשיבה ממעצר מאחורי סורג ובריה מספר ימים לאחר הדיון בו הודיעו הצדדים כי התקשרו בהסדר הטיעון הנ"ל.

לטענת המשיבה הסכמתה למעצר בפיקוח אלקטרוני ניתנה משהוסר החשש לשיבוש ונוכח הסכמת המתלוננת, ומשכך אין בעובדה זו כדי לבסס את טיעונו של המבקש.

5. מבלי לטעת מסמרות אני סבור כי סיכויי הערעור, שרובו מתמקד בטענת "הפרת הבטחה שיפוטית", אינם גדולים בלשון המעטה. התנהלות המבקש לפני ולאחר שנגזר עונשו אינה מחזקת טענתו זו. לא זו בלבד שהוא לא טען דבר וחצי דבר בעניין ההבטחה הלכאורית עת הודה במיחוס לו במסגרת הסדר טיעון, אלא שבטיעונו בא כוחו לענוש מיום 15.6.2017 לא הועלתה טענה זו במפורש. יתר על כן, הודעת הערעור אינה כוללת חזרה מהודייה, ומשכך הודאת המבקש במיחוס לו בכתב האישום המתוקן בעינה עומדת.

6. בנוסף. הלכה היא כי כאשר מי שמבקש לעכב ביצוע עונשו כבר החל לרצותו בפועל - כמו במקרה דנן - נדרשים טעמים מיוחדים כדי להצדיק את קטיעת המאסר [רעו: ע"פ 3162/07 עזריה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 סיפא והאסמכתאות שם (18.4.2007)] לא מצאתי כי במקרה דנן מתקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים שחרור המבקש ממאסרו ועיכוב ביצוע עונש המאסר עד להכרעה בערעור.

7. הבקשה נדחית איפוא.

ניתנה היום, א' באלול התשע"ז (23.8.2017).

